

Godheten är en religion

Beatrice, dags för svar nummer två i "Enkelt och lättbegripligt". Du kommer så småningom att få ett tredje och avslutande svar.

För ett par veckor sedan var jag på skolavslutning i Bergviks kyrka här i Hälsingland. Det är en vacker liten kyrka, drygt hundra år gammal. Den ser mera tysk än svensk ut, med sin blandning av nationalromantik och jugend. Det var en förkrossande majoritet av blåögda lintottar, detta är svensk landsbygd, men det fanns också en muslimsk flicka med schal om håret och några andra barn med ursprung från andra länder. Sammanlagt ett femtiotal barn skulle ut på sommarlov och kyrkan var proppfull med föräldrar, syskon och andra anhöriga.

Avslutningen blev en egendomligt form- och traditionslös händelse. Ingen präst och ingen rektor, inga tal. Bara en musiklärare som inte sa fem ord en gång utan satt i bakgrunden och kompade på gitarr när barnen i olika grupperingar – och en solo – sjöng slitna schlagers som Gyllene tiders "Jag går och fiskar" och John Legends "All of me". Jag kunde till nöds förstå kopplingen mellan Per Gessles behov av att ta en paus och sommarlovet. Det var svårare att förstå sambandet mellan dessa förpubertala barns skolavslutning och den engelska och språkligt rätt avancerade kärlekstext som de knappast kunde ha någon relation till:

Drawing me in, and you kicking me out

You've got my head spinning, no kidding, I can't pin you down

What's going on in that beautiful mind ...

/nEn mattelärare delade ut diplom till två elever som hade gjort någon hemuppgift bra och så gav han blombuketter till de två elever, en pojke och en flicka, som presenterade de olika sånginslagen.

Som avslutning sjöngs psalm 199, "Den blomstertid nu kommer", men bara första versen där det inte finns någon gud med. Han dyker upp i slutet av andra versen och då kan han egentligen vara Gud inom vilken religion som helst. Först i fjärde versen nämns "Jesu Kriste" och Blomstertiden blir en kristen sång, på betryggande avstånd från den välkända första versen.

Hur har det kunnat bli så, att skolavslutningen omvandlats från en strikt regelstyrd rituell händelse, en svensk tradition som gör många av oss hjärtnupna, till ett formlöst "vadsomhelst?" Svaret är att det mångkulturella samhället inte kan innehålla några traditionellt sammanbindande riter, eftersom dessa alltid har sitt ursprung i en bestämd samhällsformation, med sin kultur och sin religion. De som styr Sverige påstår ju att landet inte längre tillhör svenskarna i etnisk/kulturell mening utan är knutet till medborgarskapet, om landet nu är knutet någonstans alls. En svensk kristen skolavslutning blir då en provokation. Det skulle det för övrigt också vara med en muslimsk skolavslutning. Det enda som återstår är en allmängiltig form, det vill säga ingen identitetsgivande form alls.

Skolavslutningen i Bergviks kyrka följde dagens svenska kultur- och traditionsförnekande spelregler och var på så sätt typiskt svensk. Vi finner samma förhållningssätt när det gäller Sveriges kulturarv. Riksantikvarieämbetet har mångkulturen som policy, vilket gör antikvarierna förvirrade. Vad ska räknas till det svenska kulturarvet? De vet inte. Så här substanslöst blir kulturarvet när det under rubriken "Begrav det svenska kulturarvet" beskrivs av Sergei Muchin, chef på läns museet i Jönköping:

<https://www.jnytt.se/article/begrav-det-svenska-kulturarvet/>

Jönköpings läns museum väljer numera att undvika beskrivningar som "det svenska kulturarvet". Vi talar hellre om de bredare och långt mycket relevantare "kulturarv i Sverige". En formulering som inkluderar variation och mångfald och som historiskt sett är långt mycket mer korrekt med tanke på hur vår nationella identitet utvecklats. Vi har levt med varierande influenser, erfarenheter och överenskommelser sedan länge. /.../ Jag menar att vi bör hålla oss till det mer öppna begreppet. Att vi utifrån "kulturarv i Sverige" värderar mångfald och varierande kulturella erfarenheter som något viktigt och värdefullt. Något att investera i och, som vi vårdar och förmedlar generation efter generation.

Varje samhällsbildning har sin praktik, sitt kulturella språk och sina ritualer. Meningen med dessa är att ge invånarna en plats i tillvaron och – för att uttrycka sig lite högtravande – en mening med livet. Vad detta "något" är, som Sergei Muchin tycker att vi ska investera i, vårda och förmedla generation efter generation, det får vi inte veta. Jag är rätt säker på att

inte han heller vet. Sergei Muchin vill nog bara meddela att han är med på tåget. Också han bejakar det mångkulturella samhället.

Historiskt har vi kunnat se Sverige omvandlas från ett förmodernt ståndssamhälle till modernismens klassamhälle och nu postmodernismens mångkulturella samhälle. Parallellt har den meningsbärande och identitetsgivande symboliken i yttre mening försvunnit. Politiker som Fredrik Reinfeldt och Mona Sahlin har bekräftat detta genom att båda, rätt föraktfullt, påstå att det just inte finns någon svensk kultur. Varken religionen eller traditionerna fungerar längre som nationell identitetsgivare.

Dessvärre gör inte heller vårt kapitalistiska konsumtionssamhälle det. Kapitalismen är oslagbar när det gäller teknologiska framsteg och att skapa välstånd men detta med att den vinner som har mest prylar när han eller hon dör, nej det ger ingen mening med att existera.

Om inte Gud och religionen ger lugn i sinnet, om inte heller den nationella identiteten odlas i form av exempelvis skolavslutningar, vad finns det då som ger livet en mening?

Många skulle svara sport och idrott, som har blivit ett slags nationalistiskt reservat. Det är en paradox att ett nationellt fotbollslag kan innehålla spelare från världens alla hörn och tävla för Sverige, utan att det stör publiken. Den nationella manifestationen fungerar ändå. Männen, för det är mest män, kan sitta där och vråla ut sin solidaritet med det svenska landslaget, med svenska flaggan målad över ansiktet, kanske också med en vikingahjälm med horn (som de äkta vikingahjälmarna aldrig var försedda med). På så sätt illustreras att identiteten kan knytas till precis vad som helst.

När jag gick i första klass hade jag en liten pälsbit och lyckades samla en tre fyra småpojkar i ett gäng som kallade sig "pälsbitens beskyddare". Vi ordnade med små ritualer och byggde på så sätt en gemensam identitet under vad som kanske var ett par veckor. Sedan hittade vi på något annat, men var inte, vad jag minns, längre någon grupp. Händelsen illustrerar identitetsbildningens godtyckliga förhållande till ting och seder. Att det fungerar är det enda giltiga kriteriet. Oftast är dessa identitetsgivande symboler knutna till religionen. Det ger hållbarhet över generationsskiften.

Med denna glimt av hur identitetsbildning går till vill jag ha sagt att i det mångkulturella Sverige bygger en majoritet upp en ny identitet, inte med hjälp av yttre och för alla gemensamma ritualer och ting, utan som en form av åsiktssamhörighet. Här har begreppet **värdegrund**, som skapades i skolvärlden under 90-talet, visat sig oerhört potent. Det som ger vår postmoderna tids svenskar en fungerande identitet är inte kulturarvet utan en gemensam värdegrund. Jag ska inte utveckla just den tanketråden här, men värdegrund är ett mycket förrädiskt begrepp, med i grunden totalitär karaktär. De som inte delar majoritetens värdegrund får inte vistas på den moraliska högplatån (låter bättre på engelska: "The moral highground").

För ett par månader sedan sa min hustru till mig att vi inte delade samma värdegrund. Jag gick i taket, men lyckades antagligen inte förklara begreppets totalitära och samhällsdestruktiva karaktär för henne. I sak hade hon rätt, hon befinner sig på "den moraliska högplatån" och där är inte jag. Jag varken vill eller kan vara där, därför att där härskar den samhällslögn som leder Sverige i fördärvet. Men, och det är det viktiga, jag **får** heller inte befinna mig där, eftersom jag skrivit kätterska böcker och växelvis med journalisten Gunnar Sandelin gör provocerande samhällsreflektioner på vår blogg.

De som har rätt värdegrund och befinner sig på den moraliska högplatån är mer högtstående än de som befinner sig nedanför, antingen de nu inte släpps upp dit, har blivit nersparkade eller absolut inte vill befinna sig där. De som finns däruppe har det moraliska tolkningsföreträdet framför oss andra. Det innebär exempelvis att de kan skända alla som inte befinner sig, ja till och med applådera varandra för särskilt effektiv mobbning. Det innebär att de har rätt att klistra fula etiketter på oss andra, som "högerextremist" och "främlingsfientlig". Våra invändningar spelar ingen roll. Hur logiska, faktaunderbyggda och välargumenterade vi än är, så har vi fel. Vi inte bara har fel utan vi **är** fel. Vi är kättare.

Det postmoderna och mångkulturella samhället är i färd med att skapa sig en ny religion. Den behöver inga kyrkobyggnader och heller inga kulturarvsdesignade skolavslutningar. Det behövs inga heliga föremål och heller inga traditioner. Det som behövs är en språklig överenskommelse och en inre mental gestalt.

Det räcker emellertid inte med en inre gestalt. Det krävs också handlingar, som gör denna inre gestalt offentligt synlig. Det är här som **godheten** kommer in. Goda handlingar ger mening åt existensen och tillvaron! För att få vistas på den moraliska högplatån måste man visa att man är införstådd med denna godhets nödvändighet. Men det är inte en godhet, som är verklighets- och förnuftsrefererande utan en rituell godhet, en manifestation. För den politiska eliten är det viktigt att flyktingarna (även om en förkrossande majoritet av de asylsökande aldrig får flyktingstatus) får hjälp här i Sverige, så att det verkligen syns att det är godhet som utövas. Att istället ge ekonomisk hjälp till flyktingläger ger inte alls samma effekt. Även om det ger mångdubbelt mer flyktinghjälp för pengarna, syns godheten inte lika tydligt. Sverige är ett land där det i dag frossas i godhet. Bland annat har de tiggande EU-medborgare som översvämmat landet upptäckt det. Det finns många sätt att visa sin godhet på.

Man är exempelvis god om man skickar pengar till människor i nöd runt om i världen. Svenska kyrkan verkar nästan ha övergivit gud, till förmån för att lindra existensen för världens alla nödlidande. Man kan klistra sin godhet på asylmigranter, EU-migranter, sommarkatter, gatuhundar eller skänka pengar till cancerforskning, Bris, Ship to Gaza, Rädda Barnen, Röda Korset eller Läkare utan gränser. You name it! Och man behöver inte få något kvitto på sin godhet utan det kan räcka med att en programledare i teve förkunnar att "nu har svenska folket sänkt så och så mycket!" Emellanåt får vi små signaler om att svenska godhetsfunktionärer lever lyxliv på skänkta pengar. Det är ju tråkigt, men sluta skänka

pengar kan man väl inte göra bara för det!? Denna rätt-ut-i-det-blå-vilja att göra gott handlar inte om att ***göra*** gott, utan om att ***känna sig*** god.

Vi hittar den också på den politiska scenen där riksdag och regering optimerar sin godhet genom att hjälpa flyktingar till ett bättre liv. Det är därför alla möjliga människor som vill bo i Sverige kallas för flyktingar. Att kalla dem för exempelvis asylsökande, vilket är mer korrekt, vore att skymma sikten för deras lidande. Det är detta lidande som utlöser de goda handlingarna, från dem som har rätt värdegrund.

När Sverige hösten 2015 drabbades av en invandringstsunami, så kunde den som särskilt ville markera sin godhet, godhetsaktivisterna, öppna det egna hemmet för flyktingar (asylsökande), eller kanske ansluta sig till olika välkomstkommittéer, som gjorde de insatser som välfärdsindustrin inte klarade av på egen hand.

Nå, vad är det som gör denna godhet till en religion? Svaret är att den inte ser till konsekvenserna. Att föröda Sverige på det sätt som nu sker är inte godhet i min värld. Vad som är gott och vad som är ont kan bara bedömas med referens till konsekvenserna. Riksrevisionen gav nyligen ett talande exempel, när de kritiserade de propositioner för migrationen, som de båda regeringarna lagt under åren 2005 till 2014. De saknade konsekvensbeskrivningar. Bland annat har samtliga statliga långtidsprognoser kraftigt underskattat de verkliga kostnaderna på migrationsområdet. Underskattningen har ökat med tiden och uppgår de senaste åren till flera miljarder kronor om året.
<http://www.riksrevisionen.se/sv/GRANSKNINGAR/Planering-och-uppfoljning/Pagaende-granskningar/Pagaende-granskningar/Konsekvensanalyser-vid-migrationspolitiska-propositioner/>

Regeringen har under perioden lagt närmare ett trettiotal propositioner med förslag som påverkar förutsättningarna att söka, eller få, uppehållstillstånd i Sverige av asylrelaterade skäl. En översiktlig genomgång visar att nästan alla förslagen bedömdes sakna väsentliga konsekvenser för statlig och kommunal verksamhet eller ekonomi. I den mån förslagen bedömdes ha ekonomiska konsekvenser, beskrevs de som små. Bedömningarna motiverades i allmänhet kortfattat och det saknades ofta redovisning av bakomliggande analyser.

Det verkar inte som Sveriges journalister riktigt förstår hur allvarlig denna kritik är, eftersom de håller tyst. Den forskare och samhällsdebattör som uppmärksammade mig på riksrevisionens granskning har vanligtvis ett mycket lågmält språkbruk. Den här gången reser hon frågan om inte de båda regeringar som kritiken gäller, borde ställas inför riks rätt.

Att lämna ett konkursbo i arv till nästa generation, det är inte godhet utan ondska. Det har jag sagt till flera av mina godhetsfrälsta och för det pågående samhällshaveriet blinda vänner. Jag tror faktiskt inte att de förstår vad jag säger. Om de insåg vidden skulle de

nämligen bli tvungna att lämna den moraliska högplatån. Då blir livet inte lika kul längre. Det är liktydigt med att bli fredlös och var mans villebråd.

Tro mig, jag vet vad det handlar om, inte minst därför att flera av mina före detta vänner, tryggt förankrade på den moraliska högplatån, har försökt tala förnuft med mig. De har förklarat för mig hur lönsam invandringen är och de har varnat mig för att ansluta mig till de främlingsfientliga. En nära vän höll en lång utläggning om hur mycket han hatar Sverigedemokraterna (det måste man göra för att få vistas på den moraliska högplatån). En äldre kvinnlig vän ville till och med gräva upp min mamma ur graven, övertygad om att hon som hjärtevarm person skulle ställa mig till svars. Kanske lyssnade jag till henne och förstod hur nödvändigt det är att bedriva det som de goda kallar för en solidarisk och humanitär politik.

Solidarisk och humanitär politik, det är godhetsreligionens nyspråk för att släppa in människor från andra delar av världen och försörja dem med skattemedel. Det är godhetsreligionens nyspråk för att prioritera nykomlingar framför det växande antalet svenska fattigpensionärer. Det är godhetsreligionens nyspråk för att ge unga "nysvenskar" närmare tiotusen kronor i villkorslöst månadsbidrag, om de påstår sig bedriva studier. Svenska studenter kan inte få detta, de får tretusen.

Ingen av de sju vänner jag sagt upp bekantskapen med, samtliga högskoleutbildade och två av dem professorer, klarar att dra några vettiga slutsatser av Sverigedemokraternas snabba tillväxt, utan tycker det är mer angeläget att instämma i det absoluta fördömande som ständigt pågår i alla media. Enkelt uttryckt: de totalvägrar att förstå det haveri som det svenska välfärdssamhället befinner sig mitt uppe i. Det är för mig omöjligt att se som godhet, eftersom konsekvenserna är onda. Hycklar de, eller är de verkligen så blinda? Med åren har det blivit allt tydligare att precis så blind kan man bara bli, om man är frälst. De skarpaste bland dissidenterna kallar dem för "godhetsknarkare".

Jag kan ge hur många exempel som helst på vad som händer med vårt samhälle men det rör dem inte i ryggen. Eftersom jag inte får vistas på den moraliska högplatån så spelar mina angrepp på den religiösa godheten ingen roll. Det jag och andra dissidenter säger, behöver makteliten varken relatera till eller bry sig om. När vi, väl underbyggt och med sakliga argument, ställer frågor om det pågående haveriet så får vi inget svar. Sådana frågor behöver de goda inte besvara. Det är därför den postmoderna godheten är en religion. Den är lika verklighetsförnekande som kristendomen, eller vilken annan religion som helst.

Om det bara fanns Sverige här i världen, så kunde godhetsideologin kanske fungera. Kanske. Men eftersom den är ekonomiskt förödande, verklighetsförnekande och ideologiskt svag, så öppnar den Sverige för exploatering. Invandringen fortsätter och det är nästan bara muslimer från dysfunktionella länder som beviljas asyl. Islam är världens snabbast växande religion och vi har redan en halv miljon muslimer i Sverige. Mot deras ideologi är godhetsideologin chanslös. För varje nytt terroråd så piper de goda att vi måste älska

varandra. Det är vämjeligt! Den som tror att muslimerna kommer att integreras i Sverige, byta ut fredagsbönen och ramadan mot lördagsfylla och hoppa grodorna, är mer än lovligt naiv och verklighetsförnekande. Medan de värsta godhetsnarkomanerna hyllar en värld utan gränser, invaderas Sverige. Detta i kombination med att svenska kvinnor inte föder tillräckligt många barn kan bara få ett slut, nämligen att den svenska livsformen utrotas. Upphör att existera, finito Manolito!

Beatrice, det är för att jag vet detta och också säger det, som jag nu försöker finna mig tillrätta i Söderhamn, en hustru och sju vänner fattigare. Men, vilket väl kan tjäna som ett credo för detta långa mail: hellre det än att leva i förnekelse och lögn.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/06/30/godheten-ar-en-religion/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.